

265. Előkészület a szívsebzés imájára

A 157. számú éneket imádkozzuk:

*Szeretlek, szép Jézus, mert fölötte jó vagy,
Minden szeretetre, bizony, Te méltó vagy.
Jó voltod s irgalmad a bűnöshöz oly nagy,
Gyarló kis szolgálodat, engemet, el ne hagyj!*

Eddig a szemlélődő ima útjain az Istennel való együttlét imáit, formáit próbáltuk elemezni, hogy az egyszerű egyesülés imájában Isten és a lélek hogyan ajándékozzák kölcsönösen önmagukat egymásnak. **Most lépünk tovább** az Istennel való együttlét imájában! Ebben az új fejezetben a szívsebzés imájáról lesz szó. Ebben az imaállapotban a lélek nemcsak azt éli meg, hogy Isten közel jött hozzá, nemcsak azt, hogy Isten együtt van vele, s neki ajándékozta magát, hanem azt is, hogy Isten elfogadta őt, mert megélheti, hogy **Isten megjelölte, megsebezte a szívét**. A Keresztről nevezett Szent János és a Jézusról nevezett (Avilai) Szent Teréz az élmény frissességével, saját tapasztalatával szakavatott kézzel írja le ezt az imamódot.

1. Hogyan tud előkészülni az imádkozó lélek erre az imára?

Először azt tanulmányozzuk, hogy ebben az imában Isten tüzes szeretete nyilával hogyan érinti meg a szívét. Az Istenre irányuló élet csúcszakasza az Istennel való egyesülés, amelyet a lelkiélet mesterei Istennel való házasságnak szoktak nevezni. **Isten itt már izzó lángtengerként mutatja meg magát a választott léleknek**. Szent János is a *tűzben játszó, üveggént csillogó tengert látott* (Jel 15, 2). Kimondhatatlan tehát *az a dicsőség, az a Fényesség, Aki az Isten!* (Vö. Jel 15, 8). Az egyesülés imájában Isten szentháromságos mivoltában mutatja meg magát a léleknek: az Atya, a Fiú és a Szentlélek külön-külön álló Személyiségét, amely mégis egyetlen hatalmas Ragyogás, tüzes Szeretelobogás!

Az, ami **a szívsebzés** imájában történik, **csak prelúdium**, bevezető előjáték az Istennel való egyesülés imaélményére. Ott **Isten szeretetét a lélek úgy élheti meg, hogy a mennyei tüzes Naptól kipattanó szikra beléje árad**, mint ahogyan a táborúznál kipattanó szikra is, főleg a műszálas ruhákon át tud hatolni. A szemlélődő ima e fokozatában már Istené az elsődleges cselekvés. De az ember **előkészülhet** az isteni szeretet ezen tüzes nyilának befogadására. Az aktív összeszedettség imája, vagyis **amikor mi magunk törekszünk a gondolatunkat, szívünk vágyát, sőt egész lényünket Istenre irányítani**, valamiféle jelzésként szolgál, vagyis **a célpontot mutatja Urunk érkezése számára**. Ez jó előkészület a passzív, vagyis a kapott összeszedettség imaállapotára. Amikor is az imádkozó ember áhitattal belemerül Istenbe, az Úr kegyelméből megélheti: **Isten szeretetteljes érintése a tüzes nyíl módjára behatol a lelke legmélyébe**.

2. Mi mit tudunk tenni?

Azt, hogy **vágyódjunk minél többet befogadni az isteni Tűzből!** Amint a napsütkezésnél is kicsit hátrahajtjuk a fejünket, hogy így a nap fénye nagyobb felületen érje arcunkat; ha behunyjuk a szemünket, akkor is érezzük a nap világosságát. Ha lefelé hajtjuk a fejünket, akkor a lehunytt szemhéj alatt is azt tapasztaljuk, hogy kicsit sötétebb lett. Ha behunytt szemmel a nap felé fordítjuk a fejünket, akkor valami többletvilágosságot érzékelünk. Most a napsütkezés élményét felhasználva irányítsuk arcunkat, a szoba mennyezetén égő lámpa fölé, a háztető fölé, a nap, a hold és a többi csillag fölé, az ég felé! **Kérjük** az Urat: „Uram, most és itt áraszd rám szereteted sugarát! **Ragyogtasd be lelkemet mennyei világod Világosságával!** Cirógass meg a napsugárnál is gyengédebb szereteted melegével!”

Az ember itt nem tud mást tenni, mint **várakozni**. Ez a passzív összeszedettség: „Várok arra, hogy kapjak valamit Istentől. **Tétlenné teszem magamat**, hogy Isten tevékenykedhessék bennem!”

3. Nyissuk ki a lelkünket Isten előtt!

Ez ebben az Isten tüzes szeretetét váró imában a következő lépcsőfok. Igyekezzünk kitárni szívünk ajtaját Urunk érkezése előtt!

De ennél sokkal fontosabb – mert hiszen Isten ismeri a gondolatainkat –, hogy szavak nyöszörgése nélkül **igényeljük Istentől**: „Uram, **Te nyisd ki a lelkemet!** Látod, én megadtam magam a Te szereteted előtt, hogy belém hatolhass!” Az imádságban az embernek itt az a feladata, hogy őrizze meg lelkében e szeretet isteni áradását. A megőrzés nem kifejezetten cselekvés már, hanem inkább megtartás. De mégis erő! Az imádkozó embernek most az lehet az egyetlen tevékenysége, hogy engedi: Istennek ez a szeretete egyre jobban eluralja az életét, egyre jobban éljen benne.

4. Az isteni szívből a szeretet nyílnak tüzes áradata indul el

Amikor az imádságban így létrejön a kontaktus, a kapcsolódás Isten és a lélek között, ez olyan, mint amikor az űrhajóközpontban a vezérlőegység tagjai először szabad szemmel, majd távcsővel addig nézik az űrhajót, ameddig lehet, s aztán elektronikus műszerrel tekintenek oda, ahová a szem már nem tud ellátni. Ebben az imában az imádkozó ember megtapasztalja, hogy ráirányultságunk távcsövének a másik végén Isten mutatja meg a kereszttel megjelölt Szívét, a szeretettől feltárt Szívét. Akkor azt is megélheti, hogy ebből az isteni Szívből a szeretet nyílnak tüzes áradata indul el a mi szívünk felé. **Az embernek itt most az az imamódja, hogy engedi Isten Szíve szeretetét behatolni az ő kitért és az Istenre várakozó szíve legmélyére. S meglepődve konstatálja, hogy Istennek ez a kereszttel megjelölt feltárt Szíve egyben magához, sőt magába vonzza őt.** Vagyis az ember is tudja szíve szeretetének a nyilat Isten felé röpteni. Ez nem harc, hogy ki tudja a másikat ügyesebben leteríteni, hanem **ez a szeretet kötelékének összefonódása.** Olyan, mint az amor nyila, a szeretet nyila, amelynél **az ember hirtelen ráeszmél: Isten szeretete szíven találta őt!** Mint a nagyítólenccsel játszadozó gyermek a nap fényét összegyűjtve lángra lobbantja a papírlapot, úgy Isten kegyelme a szeretet nagyítólenccsén áthatolva Isten szeretetének sugarait egy pontban összegyűjtve **lángra lobbantja az ember szívét.**

5. Emeljük fel a szívünket az Úrhoz!

Mit tudunk tenni még ebben az imában? Ahogyan a pap a szentmisében a misetányérkán és a kehelyben felajánlja az emberi munka gyümölcsét, a kenyeret és a bort, úgy az imádkozó ember is **emelje fel szívét az Úrhoz, és ajánlja fel Neki!** Így már közelebb jut az isteni Naphoz, az Ő Világosságához és Szeretetéhez.

Mi is próbáljuk most így felemelni szívünket az Úrhoz a *Suscipe*, vagyis a „Fogadd el, Uram!” lelkület lobogásával! Ez a felajánlott emberi szív **csak „ott van” Isten színe előtt.** „Csak” dobog attól a szeretettől, attól az élettől, amelyet Isten oltott beléje. Ez a várakozás olyan édes, hogy a lélek nem is kíván mást, csak az Úr tüzes szeretete nyílnak érkezését: „Mikor találsz rám, Uram? Itt vagyok!” – Tehát várakozunk csak nyugodtan!

6. Nemsokára bekövetkezik a találkozás édes öröme

Ez nem egy idegölő, emésztő, türelmetlen várakozás ideje, hanem **a nemsokára biztosan bekövetkező találkozás édes öröme.** Arra várok, **Aki már megtalált engem az Ő Szíve keresőműszerével.** Ha a Napkorongból a fény **nyolc és fél perc alatt ér el a földre,** akkor a végtelen messzeségből hozzám egészen közel jövő, szívembe behatolni akaró isteni szeretet is majd

csak megérkezik. Türelemmel váraozom akármennyit. Csakhogy ebben az imádságban **a legfontosabb tényező** nem az ember váraozása, hanem **Isten vágyaokozása**, amellyel szeretete tüzes nyilával be akar hatolni szívünk legmélyére. Itt azonban nemcsak az a fölfelé irányulás érvényesül, amellyel az ember mondta Istennek: „Fogadd el a szívemet, Uram!”, hanem a hozzánk lefelé hajló irányulás is, amellyel Isten mondja az embernek: „**Fogadd be a Szívemet, Szívem Szeretetét, gyermekem!**” Micsoda hatalmas erő, micsoda isteni vágy ez! Csoda-e, hogy az ember a szeretet tüzes nyilának érintése nyomán betöltődik Isten édes szeretetével, és azt kívánja, hogy Isten egyre jobban járja át őt Szíve édes szeretetével, boldogító Szeretete lángolásával, emberi lelket gyönyörködtető tüzes isteni szeretetével?

7. A lélek már kezdi megtapasztalni Jézus szeretetét

Az isteni szeretet ezen tüzes érintésétől az ember egyre jobban kezdi megérteni azt, amit Jézus az utolsó vacsorán mondott: *Úgy szeressétek egymást, mint én szerettelek titeket!* (Jn 15, 12). A lélek az imádságban **már kezd valamit megtapasztalni abból a szeretetből, amellyel Jézus szeret minket**, embereket. Az imádkozó lélek ebben az imában talán csak annyit tud: **Isten szeretete egy apró kis lyukat döf szívének külső falán**, de ezen a kicsi nyíláson **a végtelen nagy isteni szeretet árad bele**, az a szeretet, amellyel Isten szeret minket, embereket. Mondhatjuk személyre szólóan: „Ez az a szeretet, amellyel Te, Uram, szeretsz engem!”

8. A szívünkbe hatoló tüzes nyíl Isten életével tölt be minket

Mondják, hogy a háborúban alkalmaznak olyan bombát, amely nem azonnal robban fel, hanem befúrja magát a ház belsejébe, vagy akár a földalatti bunker mélyébe, és ott felrobbanva fejti ki hatását. Isten szeretete nem olyan, mint az emberi gyilkolás eszköze. Isten életet akar, az Ő életét akarja beletágítani az imádkozó ember szívébe. Ha **hirtelenül jön** is, mint a nyíllövés, nem ér minket készületlenül, s **amikor a szívünkbe hatol** a szeretetnek ez a tüzes nyila, akkor nem pusztító robbanással tölt el, hanem **az Ő életével tölt be bennünket**. Az embernek olyannak kellene lennie ebben az imádságban, mint a rózsabimbónak, amely szemérmesen összezárja szirmait, de az égből jövő fény és meleg előtt kitérül. **Bárcsak tudna a mi lelkünk is ilyen kinyílt rózsza lenni Isten szeretetének fénye, ragyogása és életet fakasztó melege előtt!**

9. Készítgessük a szívünket a kitérülésre!

A szívsebzésnek ennek az imaszakaszában **érdemes készülni** szívünknek erre a kitérülésére! Nem idegtépő feszültséggel, hogy mikor tudok robbanásszerűen kitérülküzni az én Uram előtt, hanem **az Úr érkezésének bizonyosságával, békésen, derűs lélekkel, rámosolygó szívvel**. Az Úr a *Jelenések könyvében* üzen egy nagyon ide illő tanítást: Még azokat is, akik ellened vannak, *kényszerítem, hogy ráeszméljenek, én szeretlek Téged!* (Jel 3, 9). Akik nem Isten ügyében tevékenykednek, hanem szét akarják szórni Isten ügyét, ráeszmélnek, hogy Isten mennyire szereti az Ő választottjait. Ha az ítélet napján ez az isteni kinyilatkoztatás ezeknek majd a megszégyenülésükre szolgál, mennyivel inkább dicsőségére lesz a választott lelkeknek, amikor a többiek is ráeszmélnek arra, hogy Isten szereti őket. **Ez az imaszakasz tehát az eszmélődés ideje.**

10. Isten kis sebet üt a szívünkön

Vannak olyan fegyverek, amelyeket esernyőbe álcázva használnak, és csak nagyon kis sebet ejtenek. **Sziszit**, a magyarok szeretett Erzsébet királynéját is **ilyen fegyverrel érte** Genfben 1898-ban **a merénylet**. Szinte észre sem vette. Még hazament, s csak később halt bele a sérülésbe.

Isten azonban nem az élet ellen van, amikor szeretete nyilával megsebzzi az imádkozó lelket, hiszen Ő az élet Barátja. Midőn szeretetének nyilával akármilyen irinyó-pirinyó **kis sebet is üt a szívünkön**, akkor az imádkozó ember észreveszi ezt a megsebzettséget, és elkezd eszmélődni azon,

hogy **egyre több benne** az élet, egyre több benne a fény, egyre több benne a szeretet: **az Atya Fényessége, a Fiú Élete és a Szentlélek Szeretete!** Az Advent különösen is ilyen alkalmas idő az eszmélődésre, az Úr szeretete érkezésének a befogadására. Amikor a törökök a magyar várakat ostromolták, akkor szurokba mártott, meggyújtott tüzes nyilakat lőttek be a várba, hogy a háztetőket felgyújtsák, az embereket elégessék. **Isten célja nem a rombolás, hanem a lángolás, a lángra gyújtás, de a szeretet tüzével, az életet bontakoztató lángolással.** Jaj, ki ne oltsuk! Az Apostol is figyelmeztet: *A Lelket ki ne oltsátok!* (1 Tessz 5, 19).

S minél nagyobb lesz az isteni szeretetlángolás az imádkozó ember szívében, az ember annál mélyebben megtapasztalja, hogy nem kell táveső, nem kell csillagok világa mögé nyúló modern érzékelő eszköz, hogy a végtelen messzeségből hozzánk érkező Úr szeretetét megtapasztaljuk. Mert ez **a végtelen nagy Isten behatol az imádkozó ember szívébe,** és szeretete ugyanott lobog, ahol az imádkozó ember szívének szeretete. **Isten Szívének szeretetlobogása és az ember szívének szeretetlobogása egybelángol!** Az ember nyilván azt szeretné, hogy minél tovább lobogjon ez a Fényesség. Isten is ezt akarja!

Vajon milyen lehet az az Örök Világosság, amelyet Ő készít az istenismerőknek és az istenszeretőknek?

Befejezésül a 139. számú éneket imádkozva énekeljük az Úrnak:

*Ó, Uram, nem vagyok én méltó, hogy házamba költözni légy jó.
Mondjad csak egy szóval nékem, s meggyógyul az én lelkem!*

Ugyanezt dúdolgatva is énekeljük, és dédelgessük azt az Istent, Aki méltatlanságunk ellenére mégis eljött lelkünk hajlékába: *Mmm, Mmm...*

